

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **Alia Group Ltd Organizační složka**, se sídlem Vlkov 61, Děkov, Alia Group Ltd, Global Bank Tower, 18th Level, 50th Street, Panama City, Panamská republika, zastoupené JUDr. Jiřím Běleckým, advokátem, se sídlem Vysoká 267/1, Rakovník, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2009, č. j. 113470/2009/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2012, č. j. 9 Ca 299/2009 - 31,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám JUDr. Jiřího Běleckého, advokáta, se sídlem Vysoká 267/1, Rakovník.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 7. 2009, č. j. 113470/2009/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rakovník ze dne 19. 5. 2009, č. j. OŽP/810/2009-01R, jímž byla žalobkyně podle výroku tohoto rozhodnutí uznána vinnou „ze spáchání správního deliktu na úseku ochrany zvířat proti týrání podle § 27a odst. 4 písm. e) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat proti týrání“), porušením § 11 odst. 2 téhož zákon tím, že v blížeji specifikovaných obdobích nezabezpečila chovaná zvířata, která unikla a volně se pohybovala po obci Děkov a okolí. Tím dle správního orgánu došlo

k porušení ustanovení § 11 odst. 2 zákona na ochranu zvířat proti týrání, protože uvedené ustanovení zákona ukládá chovateli povinnost učinit opatření proti úniku zvířat. Zákon na ochranu zvířat proti týrání nijak nespecifikuje, jaká opatření musí chovatel učinit, ale tato opatření musí zamezit úniku chovaných zvířat. V tomto případě dochází k naplnění skutkové podstaty týrání zvířat, která je vymezena v § 4 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání, který uvádí, že se za týrání považuje pod písm. k) – chovat zvířata v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení, a dále pod písm. x) – jiné jednání, v jehož důsledku dojde k utrpení zvířete.“ Žalobkyni byla zároveň uložena pokuta ve výši 10000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou ze dne 18. 9. 2009, v níž poukazovala na to, že řízení před orgánem prvního stupně se účastnil pan Ing. T., kterého žalobkyně s ohledem na jeho přátelské kontakty s panem R., jenž se v dané věci angažoval, považovala za podjatého. Podle žalobkyně rovněž nebylo spolehlivě prokázáno, že k vytýkanému jednání došlo v obdobích, které napadené rozhodnutí popisuje; žalobkyně totiž byla přesvědčena, že správní orgány vycházely pouze z údajů na fotodokumentaci, které však mohou být libovolně měněny. Nebylo proto postaveno na jisto, kdy k úniku zvířat došlo, a zda tato zvířata byla ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně nesouhlasila s použitím metodických doporučení a stanovisek Ústřední komise pro ochranu zvířat a dovozovala, že únik zvířat nepředstavuje týrání podle zákona na ochranu zvířat proti týrání. Žalobkyně zvířatům ani neumožnila únik, neboť jim byla prostřednictvím Ing. K. na blízku. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobkyně, podle níž přechodně zvířata pásala mimo své pastviny. Žalobkyně připouštěla, že zvířata dne 23. 1. 2009 skutečně unikla, ale to působením vyšší moci, neboť byl přerušen elektrický obvod, tudíž nemohla být za tento únik odpovědná. Pokud by žalobkyně připustila, že v minulosti došlo k úniku zvířat, šlo o cizí zavinění, za které nemůže nést odpovědnost. Žalobkyně nadto tvrdila, že při místním šetření prokázala vynaložení maximálního úsilí k tomu, aby zabránila úniku zvířat, např. tím, že stádo fyzicky hlídá, budováním nových elektrických ohradníků. Viníka úniků zvířat spatřovala žalobkyně v honebním společenství Děkov, které se nedostatečně stará o divokou zvěř, která je přemnožena a která se zdržuje na pastvině žalobkyně.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 13. 5. 2010, ve kterém tvrdil, že každý chovatel hospodářských zvířat si musí zajistit dostatečné a účelné zabezpečení chovaných zvířat proti jakémukoliv jejich budoucímu případnému úniku, resp. dostatek pracovníků k zajištění takového chovu. Zabránit úniku chovaných zvířat považoval žalovaný za důležité s ohledem na zdraví a pohodu chovaných zvířat, stejně jako na jejich bezpečnost, neboť toulavé zvíře může být podle zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, usmrceno. Uprchlé zvíře může představovat riziko i pro silniční provoz; proto ustanovení § 60 odst. 11 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, nařizuje vlastníkově zvířat zabránit jim v pobíhání po pozemní komunikaci. Žalovaný se v neposlední řadě dovolával ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého vlastník se má zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv. Podle žalovaného proto neobstojí argumentace žalobkyně dovolávající se možnosti přechodného pasení se zvířat mimo její pastviny, neboť nedoložila právní titul opravňující ji k takovému jednání. Žalovaný poukazoval na to, že

sama žalobkyně ve svém odvolání připustila možnost úniku jejich zvířat, což žalovaný dostatečně náležitě zdokumentoval. Místním šetřením žalovaný zjistil závažné nedostatky na zařízení zabezpečující chovaná zvířata proti úniku. Cizí zavinění na úniku zvířat nebylo nikdy prokázáno. Rozlehlost pastvin či osobní hlídání zvířat nezbavuje podle žalovaného žalobkyni odpovědnosti za splnění ustanovení § 11 odst. 2 zákona na ochranu zvířat proti týrání. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by úniky zvířat byly způsobeny činností Honebního společenství Děkov, neboť to nebylo žalobkyní jakkoli doloženo a prokázáno. Žalobkyně se nadto měla proti činnosti Honebního společenství Děkov bránit právní cestou.

[4] Městský soud ve věci nařídil jednání na 28. 11. 2012. Vyrozuměním ze dne 26. 11. 2012 však nařízené jednání zrušil, a to z organizačních důvodů.

[5] Městský soud v Praze ve věci bez jednání rozhodl rozsudkem ze dne 28. 11. 2012, č. j. 9 Ca 299/2009 - 31, kterým napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí pro jejich vady zrušil. V odůvodnění uvedl, že své námitky vůči Ing. T. měla žalobkyně uplatnit v odvolání proti prvostupňovému usnesení o tom, že není podjatý, nikoli proti rozhodnutí městského úřadu o vině za správní delikt. Pro vyloučení oprávněné úřední osoby podle městského soudu nepostačuje „pouhý“ poměr úřední osoby k věci (který nadto v souzené věci nebyl podle městského soudu ničím prokázán), ale je nutné prokázat zájem úřední osoby na výsledku řízení, což nebylo v řízení prokázáno a žalobkyně jej ani netvrdila. Žalobkyně nadto část své argumentace ohledně podjatosti úřední osoby uplatnila opožděně. Městský soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně ohledně neprokázání úniku zvířat (dne 23. 1. 2009, 27. 1. 2009 a 28. 1. 2009) a možné manipulace s fotodokumentací, neboť sama žalobkyně připustila, že k úniku došlo, a protože z výsledků místního šetření je zjevné, že příčinou úniku je nedostatečné oplocení. Jako nedůvodnou shledal městský soud námitku žalobkyně dovolávající se vyšší moci nebo zásahu jiné osoby, neboť žalobkyně je uznána vinou ze spáchání jiného správního deliktu, který je postaven na principu objektivní odpovědnosti, tj. pro naplnění skutkové podstaty postačuje nesplnění uložené povinnosti. Zákon neumožňuje liberovat se obecným a ničím nepodloženým odkazem na vyšší moc či nespecifikované jednání třetí osoby, zvláště když podle spisu je zjevné, že žalobkyně nedostatečně pastviny ohradila (žalobkyně se přitom své povinnosti zabránit úniku zvířat nemohla zbavit tím, že neměla dostatečné finanční prostředky, že zvířata osobně hlídá, nebo že pastviny jsou rozsáhlé). Vzhledem k tomu, že k únikům zvířat došlo opakovaně, nebyla opatření žalobkyně dle závěru městského soudu dostatečně účinná. Žalobkyně nedoložila, že by mohla užívat k pastvě cizí pozemky. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že za únik zvířat nese odpovědnost Honební společenství Děkov, neboť je to žalobkyně, koho stíhá podle městského soudu povinnost zabránit úniku hospodářských zvířat; nadto žalobkyně neprokázala, že ohradníky ničí divoká zvěř. Podle městského soudu z důvodu plachosti není rovněž možné, aby divoká zvěř plašila domestikovaná zvířata, zvláště pokud jsou tato zvířata hlídána jejím zaměstnancem.

[6] Městský soud ale přisvědčil námitkám žalobkyně, jimiž brojila proti nesprávné právní kvalifikaci vytýkaného jednání v části údajného týrání chovaných zvířat. Námitky vztahující se k údajnému týrání nadto žalobkyně uplatnila v průběhu správního řízení, přičemž žalovaný se k nim v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyjádřil a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností. K samotnému týrání městský soud uvedl, že znakem skutkové podstaty deliktu, za který byla žalobkyně sankcionována, bylo neučinění

opatření nezbytných pro zabránění úniku hospodářských zvířat; neučinění těchto opatření ještě nutně nemusí představovat týrání zvířat. Pokud tedy správní orgány vytkly žalobkyni i to, že se měla dopustit týrání zvířat, učinily tak dle názoru soudu zbytečně a nad rámec zákona. Městský soud dospěl k závěru, že únik zvířat nepředstavuje automaticky jejich týrání podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. k) nebo x) zákona na ochranu zvířat proti týrání. Městský soud ve správním spise neshledal žádný skutkový podklad pro závěr ohledně týrání zvířat v tom směru, že by zvířata byla chována v nehodných podmínkách nebo že by jim bylo způsobeno utrpení, tj. stav způsobující bolest, zranění, zdravotní poruchu anebo smrt. Městský soud rovněž uznal jako důvodnou část žaloby zpochybňující prokázání úniku zvířat ve dnech 25. 8. 2008, 2. 9. 2008, 5. 9. 2008, 9. 9. 2008. Ve správním spise totiž městský soud neshledal fotodokumentaci ohledně úniků zvířat v srpnu a září 2008, jež měla být předložena Obecním úřadem Děkov a Policií ČR.

II. Kasační stížnost

[7] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2012, č. j. 9 Ca 299/2009 - 31, podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 4. 1. 2013 z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel tvrdí, že městský soud neuvedl, v čem shledává skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, v rozporu se spisy nebo v čem nemá oporu anebo ohledně čeho vyžaduje rozsáhlé doplnění. Stěžovatel se dovolává judikatury Ústavního soudu, podle níž soud nemá nahrazovat správní uvážení svým vlastním, přičemž nemůže ze stejných skutkových zjištění vyvodit jiné závěry. Stěžovatel se pozastavuje nad tím, že soud nejdříve nařídí jednání, následně jej zruší a vzápětí bez jednání rozhodne, což podle něj představuje překvapivé rozhodnutí, neboť neměl možnost se k výtkám soudu vyjádřit. Ve vztahu k týrání zvířat stěžovatel poukazuje na to, že městský soud vychází pouze z jedné věty obsažené ve výroku prvostupňového rozhodnutí, přestože vymezení jednání žalobkyně ve výroku, jeho právní kvalifikace a odůvodnění popisuje jednání naplňující skutkovou podstatu správního deliktu v podobě neučinění opatření nezbytných pro zabránění úniku hospodářských zvířat. Stěžovatel si je navíc vědom toho, že se nelze dopustit správního deliktu „týrání zvířat“, protože není zákonem definován. Byť stěžovatel přiznává, že formulace byla nešťastná, měla pouze vyjádřit to, že nezabránění úniku představuje ve svém důsledku týrání. Únik zvířete mu způsobuje stres, který je v případě dlouhodobosti příčinou zdravotní poruchy. Stěžovatel se v odůvodnění napadeného rozhodnutí otázkou týrání zvířat zabýval, byť možná nepoužil dostatečně srozumitelné formulace. Jestliže městský soud dospívá k závěru, že pro postih žalobkyně postačovalo zjištění ohledně úniku zvířat, je závěr o týrání zvířat nad rámec výroku, který nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. K údajně neúplnému správnímu spisu stěžovatelka podotýká, že spisová dokumentace týkající se převážně roku 2008 byla v originále součástí jiného soudního případu řešeného městským soudem pod sp. zn. 9 Ca 65/2009 (žalobkyně W. K., která později hospodářská zvířata převedla na žalobkyni). Městský soud dle stěžovatele pominul protokoly z ústního jednání z 24. 3. 2009 a 23. 4. 2009; během těchto jednání byla žalobkyně seznámena s celou spisovou dokumentací včetně roku 2008. Ve vztahu k vytýkanému jednání v souladu se zákonnou úpravou navíc dle stěžovatele postačuje jeden zjištěný případ úniku zvířat, k němuž se žalobkyně přiznala. Jestliže soud vychází z údajně neúplné spisové dokumentace, ale konstatuje skutková zjištění prokazující

naplnění skutkové podstaty správního deliktu, správnou právní kvalifikaci a popis protiprávního jednání, přičemž shledává napadené rozhodnutí nezákonným, shledává stěžovatel rozsudek soudu nepřezkoumatelným.

[8] Žalobkyně se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 7. 3. 2013, v němž uvedla, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Stěžovatel podle žalobkyně nesprávně vytykané jednání vyhodnotil zároveň i jako týrání zvířat, neboť pro to chybí zákonný podklad. Správní spis neobsahuje podle žalobkyně jediný důkazní prostředek o tom, že by zvířata byla v nevhodných podmínkách, nebo že by jim jejich únik způsobil utrpení. Fotografiemi nelze dle žalobkyně prokazovat jednání, jež bylo žalobkyni kladeno za vinu, neboť se nelze spolehnout na tam uvedené údaje. Žalobkyně trvala na tom, že se mohlo jednat o únik hospodářských zvířat jiného subjektu, jenž byl nafocen v jiné lokalitě.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná; k tomuto závěru vedly Nejvyšší správní soud následující úvahy:

[11] Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci.

[12] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[13] K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž*

nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak jej uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by totiž soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a na zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[15] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné z toho důvodu, že by bylo nesrozumitelné. V případě napadeného rozhodnutí se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost.

[16] Napadený rozsudek je podle závěru Nejvyššího správního soudu dostatečně odůvodněný, neboť městský soud vysvětlil, na základě jakých úvah a argumentů napadené rozhodnutí zrušil. To, že stěžovatel s těmito důvody nesouhlasí, neznamená, že rozsudek není dostatečně a přezkoumatelně odůvodněn.

[17] Městský soud zřetelně uvedl, že součástí správního spisu není žádná dokumentace týkající se úniku zvířat ve dnech 25. 8. 2008, 2. 9. 2008, 5. 9. 2008, 9. 9. 2008. Poukazu stěžovatele na to, že tato část předmětného spisu měla být městskému soudu zaslána k jiné věci, jež před ním byla vedena pod sp. zn. 9 Ca 65/2009, nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Jak vyplývá z ustanovení § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), spis má řádně vést správní orgán, nikoli správní soud. Jak si Nejvyšší správní soud ověřil, součástí předmětného správního spisu není jakákoli zmínka o tom, že jeho část se nachází v jiném správním spisu. Pouhá kopie přípisu Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 4 Ca 17/2008 vyzývající k předložení jiného správního spisu, je zcela nedostatečná, neboť z tohoto přípisu není jakkoli zřejmé, jaký má vztah k předmětné věci a zda-li na jeho základě správní orgán nějakým způsobem s předmětným spisem manipuloval. Nevedou-li správní orgány správní spis řádně, zejm. v soupisu neuvedou všechny jeho součásti s případnými odkazy na skutečné umístění jeho jednotlivých částí, a ani na výzvu správního soudu k předložení úplné spisové

dokumentace žádné skutečnosti v tomto směru neuvedou, nemohou spoléhat na to, že správní soudy budou „domnělé zbývající“ části správního spisu vyhledávat a kontrolovat, zda obsahem správního spisu je skutečně to, co správní orgán v odůvodnění správního rozhodnutí nebo ve vyjádření k žalobě tvrdí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2007, č. j. 3 As 54/2006 – 71). Nedostatky ve vedení správního spisu není možné zhojit ani tím, že žalobkyně byla s obsahem správního spisu seznámena, neboť není vůbec zřejmé, s čím byla žalobkyně seznámena.

[18] Na základě takto předloženého správního spisu není ani Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, na základě jakých důkazních prostředků dospěly správní orgány k tomu, že žalobkyně se dopustila vytýkaného jednání ve dnech 25. 8. 2008, 2. 9. 2008, 5. 9. 2008, 9. 9. 2008. To, zda správní orgán disponuje důkazními prostředky k prokázání vytýkaného jednání zachycenými ve správním spise, považuje Nejvyšší správní soud za zcela zásadní otázku mající podstatný vliv na zákonnost a správnost správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100).

[19] Nejvyšší správní soud si vyžádal od stěžovatele předmětný správní spis, jehož součástí nyní je kopie Opakované stížnosti na volně pobíhající hospodářská zvířata ze dne 23. 9. 2008 a 8 ks fotografií, jež jsou na zadní straně označeny daty 25. 8. 2008, 2. 9. 2008, 5. 9. 2008, 9. 9. 2008. Tato kopie však není začíslována a ani není zaznamenána ve sběrném archu spisu. Nejvyšší správní soud proto dospívá k závěru, že není zřejmé, kdy byla kopie spolu s fotografiemi do předmětného spisu vložena. Městský soud proto postupoval správně, pokud napadené rozhodnutí zrušil, neboť tyto dokumenty (jsou-li skutečně těmi důkazními prostředky, o něž správní orgány opíraly své závěry o spáchání deliktu ve dnech 25. 8. 2008, 2. 9. 2008, 5. 9. 2008, 9. 9. 2008) měly být řádnou součástí správního spisu poté, co městský soud vyzval stěžovatelku k předložení úplného správního spisu.

[20] Městský soud rovněž srozumitelně uvedl, že otázkou týrání zvířat se správní orgány fakticky nezabývaly a k prokázání svých závěrů nedisponovaly žádným důkazním prostředkem, neboť ve skutečnosti řešily pouze únik zvířat, na základě čehož prostřednictvím právní úvahy dovozovaly jejich týrání. K prokázání naplnění zákonných podmínek týrání zvířat ve smyslu ustanovení § 4 zákona na ochranu zvířat proti týrání tak správní orgány neměly jiné důkazní prostředky než ty, jejichž prostřednictvím byl prokázán pouze jejich únik (a to pouze v určitých dnech, viz. výše). Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu, že únik zvířete neznamena automaticky jeho týrání (což je otázka právní, srov. dále); tudíž pokud správní orgány ve výroku správního rozhodnutí uznaly žalobkyni vinnou z týrání zvířat, musely by k tomu disponovat příslušnými důkazními prostředky, jejichž prostřednictvím by prokázaly naplnění zákonných podmínek týrání zvířat, a nikoli pouhé konstatování, že každý únik zvířat znamená jejich týrání.

[21] Zákon na ochranu zvířat proti týrání rozlišuje skutkovou podstatu deliktu týrání zvířat (ustanovení § 27a odst. 1 písm. b) citovaného předpisu) a deliktu v podobě neučinění opatření nezbytných pro zabránění úniku hospodářských zvířat (ustanovení § 27a odst. 4 písm. e) předpisu). Pokud správní orgán jediným výrokem správního rozhodnutí konstatuje, že byly naplněny znaky skutkové podstaty dvou správních deliktů, musí být v případě obou deliktů naplněny všechny jejich znaky. Konstatování naplnění znaků

skutkové podstaty dvou správních deliktů nelze omlouvat tím, že takováto formulace „byla možná nešťastná“, jak dovozuje stěžovatelka. V posuzovaném případě se správní orgány nadto k otázce naplnění dvou skutkových podstat v odůvodnění správních rozhodnutí vyjadřovaly.

[22] Jestliže nejsou splněny všechny znaky skutkové podstaty obou správních deliktů, nemůže výrok takového správního rozhodnutí obstát, a to i kdyby byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty u jednoho z deliktů. Správní soud musí takové rozhodnutí zrušit v souladu s ustanovením § 78 s. ř. s., protože nemá pravomoc rozhodnutí měnit (vyjma modereace pokuty podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s.) – přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2008, č. j. 7 As 4/2008 – 85; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007 – 63; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73.

[23] Tvrdí-li stěžovatelka, že postup městského soudu v podobě odvolání nařízeného jednání a vydání napadeného rozsudku byl pro ni překvapivý, Nejvyšší správní soud odkazuje na ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., podle kterého může být správní rozhodnutí v určitých případech zrušeno pro vady řízení i bez jednání. Za situace, kdy městský soud tyto podstatné vady, jež byly žalobkyní řádně namítány, zjistil, by bylo neekonomické a nadbytečné trvat na tom, aby proběhlo v mezidobí nařízené soudní jednání – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 As 79/2009 – 84.

[24] Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[25] K údajnému nesprávnému posouzení případu Nejvyšší správní soud uvádí, že považuje za podstatné, jak vymezil předmět řízení správní orgán, resp. jak zněl výrok správních rozhodnutí. V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud v souladu s názorem městského soudu dospívá k závěru, že správní orgány ve výroku správního rozhodnutí uznaly žalobkyni vinnou ze spáchání dvou správních deliktů – deliktu týrání zvířat (ustanovení § 27a odst. 1 písm. b) citovaného předpisu) a deliktu v podobě neučinění opatření nezbytných pro zabránění úniku hospodářských zvířat (ustanovení § 27a odst. 4 písm. e) předpisu).

[26] Jak bylo uvedeno výše, musí být v takovém případě splněny všechny znaky skutkové podstaty obou těchto deliktů. Ze skutečnosti, že došlo k naplnění skutkové podstaty jednoho správního deliktu (zde neučinění opatření nezbytných pro zabránění úniku hospodářských zvířat), nelze automaticky dovozovat naplnění skutkové podstaty druhého správního deliktu, tj. pro uznání viny za správní delikt v podobě neučinění opatření nezbytných pro zabránění úniku hospodářských zvířat není nutné zkoumat splnění podmínek pro konstatování viny za správní delikt týrání zvířat. Samotný zákon na ochranu zvířat proti týrání totiž mezi týráním zvířat a neučiněním opatření nezbytných pro zabránění úniku zvířat rozlišuje.

[27] Zákon na ochranu zvířat proti týrání totiž nikde nestanoví, že by samotný únik zvířat vždy představoval jejich týrání, pokud jejich chovatel neuskutečnil nezbytná

opatření pro zabránění úniku (čímž by bylo z jeho strany porušeno ustanovení § 11 citovaného předpisu). To však neznamená, že by únik zvířat nemohl dosáhnout takové intenzity, která by představovala jejich týrání; v takovém případě by však musely být splněny podmínky týrání zvířat definované v ustanovení 4 odst. 1 citovaného předpisu.

[28] Pokud ale správní orgány v posuzované věci uznaly žalobkyni ve výroku správního rozhodnutí vinnou ze spáchání dvou správních deliktů, musely být splněny všechny znaky skutkových podstat těchto správních deliktů.

[29] Dovolává-li se stěžovatel v tomto směru toho, že se mělo jednat o týrání ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. x) zákona na ochranu zvířat proti týrání odkazujícího se na ustanovení § 3 písm. m) cit. zákona, není ze správního spisu ani z odůvodnění správních rozhodnutí jakkoli zřejmé, že zvířata v důsledku svého úniku trpěla bolestí, zraněním, zdravotní poruchou anebo že by zemřela. V tomto směru totiž správní orgány neprovedly žádné dokazování a pouze se omezily na strohé konstatování úniku zvířat, ze kterého dovodily jejich utrpení, resp. týrání, s čímž se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit.

[30] Není proto naplněn stěžovatelem uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[31] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Toto právo náleží žalobkyni, jejíž advokát podal ve věci vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 7. 3. 2013, za což mu náleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3100 Kč (podle ustanovení § 9 odst. 4 ve spojení s § 7 bod 5. vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif) a paušální náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč (podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Odměna advokáta činí celkem částku 3400 Kč, jež byla navýšena o daň z přidané hodnoty. Náhrada nákladů řízení byla uložena neúspěšnému stěžovateli.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2013

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu